

Barnamibrderstan.

I sista sömnen arbetaren låg,
Då Grefwen for hem från Mästraden;
Han höll med sin schäck, då framför sig han såg
En Tärna som snygg sig ur staden.

2.

"Hvad wacker gestalt, och hvad stick i des gång,
En oskuld — det hör mig ett byte;
Hon far, som en slägt: — en förmynndares
twång
Den arma lär fly, med sitt knyte."

3.

"Hår syns ingen älskares räddande spann —
Bålan! på min sadel hon klistre,
Och, om hon så foga och sticka sig kan,
Hon sommaren ut hos mig blifwe."

4.

"Ty sjelfwa ombytet gör åckel till slut,
Och fallslap behöfs åfwen hemma.
Förgäfwes hvor dag jag på nöjen far ut,
Hvar aften jag saknar min Emma."

5.

"Men horta är horta! En därre må se
Med fåfångas blickar tillbaka,
Då nya behag nu framför mig sig te,
Så nära att plocka och smaka."

6.

"För alla de tusende sköna jag kyss,
Jag än ville kyssa dig ensam.
Hwi kom du ej till mig och njut med mig tyss
Allting, utom namnet, gemensamt".

7.

Så talte den rille förförarn för sig,
Och satte den okända följe.
Hon wek af åt flögen en obanan stig
Den björklöfwen hängande följe.

8.

Han ropar; hon hör ej. Han winkar, hon går
Han bandt vid en stubbe sin fäle,
Och trängande sig genom tissel och snår
Hon kom till ett hjul och en påle.

9.

Der står hon så hämst med det knyte hon bär,
O himmel! af bloiga linnen.
Hon stelnar af fasa — ej wiß om hon är
En hamm, eller från sina finnen.

10.

Hon ser på sin bärda orolig och slum,
Och lägger den hastigt i sanden;
Hon söker, i skydd af en buske, ett rum;
Och gräfwer en grop der med handen.

11.

Dit här hon sitt svepe, och kysser det se'n,
Och hjertligt på armarne väger:
"Ligg stilla, mitt Barn! jag är snart här igen,
Här ställ och din mor få sitt lager."

12.

"Sof här utan wagga, du Barn utan namn,
Hit vräkt från all menskelig hydda:
Du gråt blott en gång, — du gråt i min
fann —
Då slog dig den hand dig bordt skydda."

13.

"Ligg stilla i jorden, och mandrarn ej sträkm,
Jag upparr nog sjelf hur du dödde.
Hörs Dommarn i skyn, då först uppstå —
och stäm
Den fram, som till offer dig födde."

14.

"Sof lugnt i din graf! Jag försonar mitt
brott
Hos menniskor under en bila;
Och fast du ej Dop — ej Kyrkogård fått
Skall himlen välsigna din hvila."

15.

"Sof hår, du oskyldiga! slumra i fred!
Din moder i stålet skall waka.
Hon brännes till åssa — hon gråfwes ej ned,
Och måste sin hwila försaka."

16.

"Hvar gwäll skall jag uppstå och wandra
omkring
Att följa din far i hans nöjen, —
Strö droppar af bled i hans dansfors ring
Och blanda min gråt med hans löjen."

17.

"Dock nej! jag förlåter! — Ack kunde du få,
O himmel! förlåta min willa,
Och unna min vålnad att dölja sig få
Blott hår, hos min slumrande Lilla!"

18.

Nu Grefwen, som stått, lik en bild utaf ler,
Skrek: "Emma!" på knå framför henne:
Hon sjönk i hans armar — hon rördes ej mer!
Hår står han emellan de twenne.

19.

Hår stod han — och höll i den Andlösa ånn,
Och ser på den spåda i jorden;
Blir fört af sitt folk, och funnen igen
För lifstiden mansinnig worden.

Säljes i Björnstahls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, Elméns och Granbergs Tryckeri, 1823.